

primorje

dnevnik

Poština plačana v gotovini
Abb. postale 1 gruppo

Cena 1.200 lir - Leto XLVIII. št. 196 (14.287)

Trst, torek, 25. avgusta 1992

8554 AA

60100200

OSREDNJA KNJIŽNICA

P.P. 132

66001 KOPER

TRST

tecchi 6 - PP 559

31 7796-600

394 PD I

1/772418

A

ed 24 maggio 1

481 533382-535723

481/532958

ID

istori 28

0432) 731190

0432/730462

PRIMORSKI DNEVNIK je začel izhajati v Trstu 13. maja 1945, njegov predhodnik PARTIZANSKI DNEVNIK pa 26. novembra 1943 v vasi Zakriž nad Cerknim, razmnožen na ciklostil. Od 5. do 17. septembra 1944 se je tiskal v tiskarni »Doberdob« v Govcu pri Gorenji Trebuši, od 18. septembra 1944 do 1. maja 1945 v tiskarni »Slovenija« pod Vojskim pri Idriji, do 8. maja 1945 pa v osvobojenem Trstu, kjer je izšla zadnja številka. Bil je edini tiskani partizanski DNEVNIK v zasluženi Evropi.

Pred jutrišnjim začetkom si vsak želi izboriti čim bolj ugoden položaj

Od pogajanj v britanski prestolnici v mnogočem odvisen razplet krize

Britanski zunanji minister Hurd proti kantonizaciji BiH - Diplomatska »ofenziva« Milana Panića - Hrvati za vojaško akcijo proti Srbiji, če londonska pogajanja ne bodo uspela

SARAJEVO — Vse hujši spopadi in nasprotovanja kažejo, da si vsaka stran skuša zagotoviti čim boljše pogoje pred začetkom mirovne konference o Jugoslaviji v Londonu, ki se bo v britanskem glavnem mestu začela jutri. Tam se že zbirajo njeni udeleženci. Pred tem pomembnim sestankom se odvijajo številna srečanja, da bi prišli do stališč in presoj o tem, kako se ujemajo s politiko držav, ki bodo imele v Londonu odločilen glas.

Britanski zunanji minister Douglas Hurd je pred začetkom konference v Londonu izjavil, da le-ta v dveh dneh ne bo mogla rešiti vseh problemov, pomenila bo le začetek nepretrganega delovnega programa, ki bo, kot je dejal, kombinacija pritiskov in dogovarjanja. Hurd je prav tako izjavil, da je cilj konference mir, čeprav mnogi dvomijo o njeni uspešnosti. Zato je, po njegovih besedah, treba povečati pritisk na tiste, ki ga kalijo. Hurd se je zavzel za enotno in celovito Bosno in Hercegovino.

Znano je, da je predsednik t.im. ZR Jugoslavije Dobrica Čosić predsednikom Slovenije, Hrvaške in Makedonije poslal pismo, v katerem predlaga oblikovanje mešanih komitejev, ki naj bi skušali rešiti odprta vprašanja, ki so nastala po razglasitvi neodvisnosti teh treh republik. Kot pogoj za to je postavil takojšnjo zaustavitev medijske vojne, pogoj za to pa je priznavanje obstoja ZRJ, česar doslej ni storila še nobena od omenjenih treh držav.

Tudi vodstvo Bosne in Hercegovine je že sprejelo stališča za nastop v Londonu. Kot se je izvedelo, je pglavitno spoštovanje vseh dosedanjih resolucij Varnostnega sveta ZN, umik bivše JA iz BiH in splošna demilitarizacija države. Štiričlanska delegacija, ki jo bo vodil predsednik predsedstva Alija Izetbegović, bo zahtevala kaznovanje vseh, ki so odgovorni za agresijo, množične pomore in vojne zločine. Od Beograda bo zahtevala povračilo velikanske vojne škoda.

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Premier ZRJ Milan Panić

(Telefoto AP)

Dolar v odnosu do marke na najnižji povojni ravni

NEW YORK — Pešanje ameriškega dolarja nasproti nemški marki in drugim devizam se bo nadaljevalo še nekaj tednov, nakar bi se moral začeti zeleni bankovec krečiti in se čez kakšnih šest do devet mesecev dokončno učvrstiti na svetovnem denarnem trgu. To napoveduje večina ameriških analitikov, ki zaskrbljeno spremljajo drsenje dolarja in ojačevanje marke. Včeraj je strmoglavil tečaj dolarja do novega minimuma v drugem povojnem obdobju - 1,3990 marke. »Nikomur ne svetujem, naj kupuje dolarje,« je dejal analitik FX-24 Doug Barnes, hkrati pa njegovi kolegi trdijo, da bo začel Bushev bankovec čes čas prihajati do sape, ker da se bo razlika med ameriško in nemško uradno obrestno mero kmalu zmanjšala; januarja 1993 naj bi se dolar povzpел do vrednosti 1,80 marke. Marka je seveda vnovič pohodila tudi liri, saj je preseгла vrednost 762 lir.

Colombo in Rupel včeraj izmenjala stališča pred konferenco v Londonu

LJUBLJANA — Vodja slovenske diplomacije Dimitrij Rupel se je popoldne vrnil iz Rima, kjer se je prvič uradno sestal z novim italijanskim zunanjim ministrom Emiliom Colombom (oba na sliki AP) in se z njim pogovarjal predvsem o konferenci o nekdanji Jugoslaviji, ki se bo v sredo začela v Londonu. V slovensko-italijanskih pogovorih sta se diplomata dotaknila tudi begunske problematike, vprašanji v zvezi z nasledstvom bivše Jugoslavije, obravnavala pa sta tudi položaj slovenske manjšine v Italiji.

Slovenska stran je med drugim poudarila spornost morebitne enakopravne udeležbe predsednika in premiera ZR Jugoslavije Dobrice Čosića in Milana Panića na konferenci v Londonu. Za Italijo pa njuna navzočnost ni sporna, vendar hkrati nikakor ne pomeni tudi priznanja ZR Jugoslavije.

(STA)

Zaradi ostrega nasprotovanja večjega dela arabskih držav

Ultimat zoper Irak bodo odložili

ZDA vseeno razkazujejo mišice

WASHINGTON — Vse kaže, da bodo ZDA, Velika Britanija in Francija vsaj začasno preložile ultimatum, s katerim so nameravale omejiti iraški zračni prostor. Prvotno naj bi »dan X« začel veljati danes, vendar je — spričo nasprotovanja večjega dela arabskih držav — načrt trenutno še neizvedljiv. Precej zadržan do načrta je bil celo glasnik Bele hiše Marlin Fitzwater, ki je posredno priznal, da zamisel zahodnih držav nima dovolj podpore.

Nasprotovanje večine arabskih držav je precej nepričakovano. Zahodnim silam so obrnile hrbet tudi najzvestejše zaveznice, kot sta npr. Egipt in Turčija, delno tudi Savdska Arabija. Le-ta je zavrnila britansko prošnjo po uporabi vojaškega oporišča v Dahrnu, sicer pa je do »zapletov« prišlo tudi v zvezi z Bahreinom. Edini, ki je brez zadržkov podprl načrt zahodnih sil, je bil Kuvajt. Večina arabskih držav poudarja, da bi omejitev iraškega zračnega prostora ošibila Irak, to pa naj bi bil uvod za razdelitev države na tri dele: sunitske, šiitske in kurdske. Tej rešitvi nasprotujejo, saj lahko povzroči destabilizacijo v širšem bližnjem območju. Tudi v ZDA je vse več dvomov o uspešnosti načrta. Prepoved letenja

iraških vojaških letal južno od 32. vzporednika bi lahko ne dala pričakovanih rezultatov, saj bi Sadam Husein — ob nezmožnosti uporabe letalstva — lahko okreplil pehotne sile na jugu države. Podoben pomislek je izrazil tudi bivši ameriški obrambni sekretar Caspar Weinberger, ki je predlagal ustanovitev okupacijske vojske v Iraku.

V ozadju preložitve ultimata naj bi bili tudi drugi razlogi. Glavni naj bi bila bojazen predsednika Busha, da bi zaostrovanje med zahodnimi silami in arabskim svetom negativno vplivala na mirovna bližnjem območju pogajanja v Washingtonu. Tega si ameriški predsednik ne more privoščiti, saj bi na ta način izgubil podporo v ameriškem volilnem telesu.

Kljub nepričakovanim zapletom z arabskimi državami se zahodne sile — vsaj z vojaške plati — vseeno pripravljajo na morebiten poseg. Pentagon je potrdil, da se Perzijskemu zalivu bliža letalonosilka Independence, tj. vojaška enota, ki razpolaga s 75 sodobnimi vojaškimi letali. Isti viri so potrdili, da se v Kuvajtu trenutno nahaja 2.600 pripadnikov ameriških sil; ti se bodo v naslednjih dneh udeležili skupnih ameriško-kuvajtskih manevrov.

Poravnava taks z novimi koleki

RIM — Amatov poziv finančnemu ministru Gorii je zalegel: prihodnji teden bodo v trafikah na razpolago ljudem novi koleki za dopolnilno poravnavo taks za vozniška dovoljenja in potne liste.

Državna tiskarna bo dala v obtok šest novih kolekov, ki bodo ustrezali zahtevanim zneskom: kolek vrednosti 28.000 lir za vozniško dovoljenje razreda B, vrednosti 32.000 lir za vozniško dovoljenje C, 33.000 lir za D in 32.000 lir za plovno vozniško dovoljenje, dalje kolek vrednosti 50.000 lir za tiste, ki so komaj dobili vozniško dovoljenje, in kolek za 31.000 lir, s katerim je treba zapolniti razliko med prejšnjimi 29.000 lirami in novo takso za potni list, ki znaša 60.000 lir. Finančno ministrstvo, ki je nekako v zadregi utemeljilo svoje dosedanje ukrepanje, potrjuje, da bo zapadel plačilni rok 31. oktobra, a da lahko ljudje poravnajo takse tudi s pošto položnico (številka tekočega računa je 451005 - Ufficio del registro).

Nemški neonacisti v Rostocku zažgali center za priseljence

ROSTOCK — V Rostocku že od sobote divjajo spopadi med policijo in neonacisti (na sliki AP), ki so že v soboto, nato pa še vso nedeljo skušali »zavzeti« zbirni center za tujce, ki so se v Nemčijo zatekli v pričakovanju političnega zatočišča. V spopadih je bilo ranjenih približno sto policistov, za zapahe pa so spravili ravno toliko mladih desničarskih skrajnežev, ki so skušali svojo ksenofobijo »podpreti« tudi z napadom na priseljence. Približno 500 skrajnežev je prišlo iz vse Nemčije, njihovo sramotno dejanje pa je naletelo tudi na odobravanje pri delu krajevnega prebivalstva. Včeraj zvečer pa so zgradbo, v kateri živijo priseljenci, zažgali.

Ivan Pregelj

TOLMINCI

XLI.

Kakor iz uma je stekla iz krčme na cesto in potem po cesti proti domu. Jokala je in bežala. A ni ubežala. Venomer ima pred očmi, na poti, doma, še v spanju vso noč. Nesrečni tujec leži na baškem produ znak. Iz ust mu hrope črna kri. Z rokami grebe v pesek in se poganja kvišku kakor riba na suhem. Venomer prosi in kliče:

»Bolna žena, šest otrok...«

Šele pozno proti jutru je Cilka zadremala. Spala je kratek čas. Vrglo jo je kvišku. Vstala je, se oblekla in umila. Potem je vzela skrivaj kuhinjski nož in čakala.

Skoračnikarja ni bilo ponjo...

Bilo je na velikonočni torek, ko je semanji dan na mostu pri cerkvi svete Lucije.⁽¹⁾ Večerilo se je že in sejmarji so se že razšli. Tedaj se je nabralo na Modrejcah v hiši Lovrenca Kragulja do trideset moških od daleč in blizu. Bili so same glave uporniškega gibanja. Tihi in zamišljeni so možje napolnili izbo. Za pečjo, tam, kjer je še nedavno prerokovala Kraguljeva teta, je ždela domača hči Tončka. Strašno jo je bilo vzelo, komaj je še bila podobna dekletu. Kašljala je, molčala, kakor da nič več ne misli in ne želi.

»Pojdi, Tončka,« je dejal tedaj brat in našigal tresko.

Sestra se je molče vzdignila in šla. Na vratih se je zadela ob Janeza Gradnika, zavpila in omahnila, kakor da je zagledala duha.

»Tončka, kaj sem ti pa naredil?« je vprašal fant.

Strmela je vanj, potem je pogledala v stran in rekla:

»Pojdi v Volče!«

Vedela je, da bo Matkov zet. Fant je vzdihnil in stopil med može.

Na mizi pred njimi je stala steklenica, napolnjena z žganjem.

»Ali je zlodjeva?« je vprašal Martin Munih.

»Vipavci ga pijo,« je povedal Lovrenc, »zakaj ga ne bi še Tolminci? Žge, pa dá moč.«

»Suši,« je zmajal z glavo Andrej Laharnar.

Martin pa je dvignil posodo in pil. Ko je odložil, se je stresel in rekel:

»Vse arcnije žgó. Bog ve, ali je tudi za rane dobra?«

Zgovorimo se, možje,« je tedaj zaklical Lovrenc.

»Janez!«

Gradnik je odvrnil:

»Duša bo povedal.«

Peter Duša je sedel ob peči. Vstal je stopil pred može in dejal:

»Povem bolj na kratko. Tako je, hvala Bogu, da je vsa dežela pokonci. Vipavci in Kraševci so potegnili z nami. Zlasti Rihemberžani so hudi. Bil sem tam pa v Devinu in Zavrhu. Ljudje so dobre volje, le vkup ne drže; vsak hoče zase in po svoje. Težko jim je dopovedati.«

Ilustriral Klavdij Palčič

»Kako misliš?« je vprašal Laharnar.

»Tako!« je odvrnil Duša, »Vipavci se ustijo, češ da udarijo na svoje grofe Lanthierije in Dornberge, Kraševci pa so hudi na Thurna in Petača.«

»Ne na Tinčeta s Stopca,« je pripomnil veselo, »na Petača, ki je v Zavrhu.«

»Razumemo,« je menil mrko Kragulj.

»Pri pravem koncu niso začeli, pravim,« je dejal dalje Duša. »Nič kaj se ne bomo smeli zanašati na te ljudi.«

»Ali jim nisi mogel kako dopovedati?« je vprašal Martin.

»Dopovej, če nimaš komu,« je odvrnil Duša. »Pametni in pošteni ljudje so zmerni, samo nekaki kričači silijo vate, ki veš, da bodo samo za sitnost in v napoto.«

»O, saj je tudi med nami tako,« je pripomnil Kobal.

»Tako ni,« je rekel Duša. »Saj se pa tudi v Gorici nas pa Brivcev najbolj boje. Kratko, da povem. Ne Kraševci ne Vipavci nočejo z nami v zvezo.«

»Kakšno zvezo pa misliš?« je vprašal nestrpnost Martin. »Ali so proti puntu?«

»Niso, umejte me,« je rekel Duša. »Tega, sem rekel, jim ne dopoveš, da smo začetek že mi naredili, da je zdaj treba delati naprej, da je zdaj treba le še utrditi, kar smo že mi naredili. Zato da morajo v zvezo. Oni pa le svoje gonijo o svojih pravicah, ki jih še nimajo in da bodo v Gorico poslali, naj jim dajo pisma ven. Mi pa naj se za naše reči potegnemo. Kako naj še drugače povem?«

»Seveda,« je rekel Andrej Laharnar. »Jaz jih razumem. Njim ni noben cesar dal takih svoboščin kot nam.«

Možje so mučno utihnili. Tedaj je spregovoril Gradnik.

»Možje,« je rekel, »govorimo tako, da bomo vsaj mi vedeli, kaj in kako. Tu smo Tolminci in smo šli nad Gorico pa zmagali za davek na meso in vino. To so videli Kraševci pa Vipavci in so spoznali, da si morejo pomoči, če se kakor mi zberó in dogovoré. To so storili. Tudi njihove občine so se med seboj zgovorile, da bodo držale skupaj. Duša je prav rekel, da smo mi začetek naredili in da je zdaj treba to utrditi, kar smo mi že dosegli. Zato smo rekli Vipavcem in Kraševcem, naj se, kakor smo se mi, še oni z nami zvežejo kakor en mož. So se tudi, le to je, da so svojeglavi, pa jim v glavo ne gre, da morajo delati vse tako kakor mi. Kaj je njim mar Tolmin, pravijo, in kaj je nam mar Rihemberg. Mi pa, da je Tolmin ali Rihemberg, Zavrhu ali Devinu eno in isto. Glava vsega da je Gorica. Nad Gorico da moramo. Saj gremo, so nam umeli po svoje, pa sklenili, kakor je že Duša povedal, da bodo tja po pisma poslali.«

»Bodo pač vedeli, da je zanje to prav,« je rekel Laharnar.

»Ni prav ne zanje ne za nas,« je odvrnil Gradnik. »Ti pa Šime vesta venomer samo o naših pravicah. Prav! Jaz tudi. Pa povejta mi zdaj, ali smo res zmagali že za vso tisto našo cesarsko pravico?«

Ne Šime Golja ne Laharnar nista odgovorila.

»Nismo, kolikor vem,« je dejal Gradnik. »Da zdaj na Tolminskem noben človek ne davkov ne desetine ne odrajtuje, to še nobena zmaga ni. Tudi držalo ne bo dolgo, saj bi moralo potem vse prepasti. Prišli bomo na svoj red, imeli dajatve kot doslej pa gosposko nad seboj. Za to gosposko gre zdaj, za to, kdo nam bo davke odmerjal, kdo sodil, kdo razsodil glede našega početja, ko smo si iskali pravice na svojo pest. Cesar nam je v pismu dal pravico živeti po starih navadah in šegah. Zdaj pa recite, kaj se to pravi. To se pravi, da je naša svoboda v tem, da si sami določimo, kako se hočemo vladati. Vse te svoboščine pa nam je gosposka vzela, se vrinila med nas in cesarja. Do zdaj mi to oblastno gospodo izrinemo, za tem gre še naša pravda. Dokler tega ne dosežemo, nismo zmagali. Za to zmago pa nas je Tolminec premalo. Za to zmago moramo biti ena največja vojska. Treba bo boja z vojaštvom. Zato morajo Vipavci in Kraševci v zvezo. Zdaj ne gre vprašati, za kaj se borimo, zdaj bo treba vedeti, kako bomo zmagali, da ne prepademo ne mi, ne Kraševci, ne Vipavci.«

Težek molk je legel nad može.

»Vse je tja v en dan,« je zamrmral trpko Martin Munih in segel po steklenici z žganjem.

»Ne,« se je spet oglašil Duša. »Jaz pa verjamem, da se bomo tudi z Vipavci sporazumeli. Potrpljenja je treba in dela. Jaz, verjemite mi, sem storil svoje in, hvala Bogu, našel tudi pomagaveč. Jutri pojdem zopet na delo.«

Možem, ki so ga poslušali, je rahlo odleglo.

Tedaj pa je rekel Laharnar:

»Vojake sta z Janezom omenila. Kako pa je ta reč?«

»Vojaki?« je odgovoril vedro Duša. »Za zdaj jih ne bo. Tako so sklenili v Gorici, kjer so sprva prosili zanje, pa se potem stroškov zbal.«

Utihnil je, se nekam porogljivo nasmehnil in dodal:

»Mislijo namreč, da vojakov sploh treba ni več.«

»Kako to?«

»Vedo, da se med seboj prepiramo.«

»Saj se ne!« so vzkliknili nekateri med možmi.

»Seveda se ne. Ampak prav je le, če gosposki mislijo, da se.«

»Kdo pa jim je to natvezel?«

»Kdo neki! Pravdač Defacis,« je povedal Duša in pogledal sporazumno Gradnika. »Dela se, kakor da je ovaduh, pa so mu verjeli. Še plačali so ga.«

»Tisti, ki je to zmisli! — je šlo na veselje Andreju Laharnarju.

Duša je pokazal na Gradnika in dejal mirno:

»Saj je general čez vse.«

Možje so začeli pretehtavati, kako jim bo ravnati, da utrdijo uporniško zvezo, kako jo preobličijo iz neurejene pravdarske gonje v nekako postavodajno in upravno oblast, ki bi kmete ščitila in obenem podkopavala sovražne nakane, ki bi bila vojska za podedovano pravico in obenem ta pravica v dejanju izvajana, pa še enkrat prisiljeno potrjena od cesarja, kakor je zapisano za večne čase.

Tedaj je Janez Gradnik razgrnil šop listov, jih položil pred može na mizo in dejal:

»Tu imamo vse! Učen človek je pisal. Plačali smo ga in mu prisegli, da ga ne povemo nikomur. Napisal je dobro, le prebrati je težko, da še Defacis v Tolminu z glavo maje.«

Simon Golja je stegnil roko po papirju in razgrnil.

Potem je prebral naslov:

»Novi regiment.«

To se je zgodilo na velikonočni torek na Modrejcah pri Lovrencu Kragulju v sobi, kjer se je zgnelo trideset najvplivnejših tolminskih upornikov. Prav toliko stanovskih članov je prejšnji dan zborovalo v Gorici pod predsedništvom gospoda grofa Adama, ki je pisal uradni letopis o uporu in ga vestno pošiljal na Dunaj. Trideseti v zbornici so sklenili, da v deželi nikakega upora ni več in naj cesarski ne pošiljajo nikakega vojaštva.

Pa je veliki upor šele zorel...

Si forte sit spes... če bi kaj upati bilo...

(se nadaljuje)

(1) Bilo je na velikonočni torek, ko je semanji dan na Mostu pri cerkvi svete Lucije: Rutar (Zgodovina, str. 159) omenja zelo obiskovane svetolucijske sejme ob štirih letnih časih; ljudstvo jih je po starem svetolucijskem svetniku sv. Mavru imenovalo »štmavre«. Varščino teh sejmov so morali domačini plačevati tolminskemu oskrbniku, sodnji in bircu.

